

Нали знаешъ, всѣкога следъ дъждъ на небето изгрѣва джга. Проври се подъ нея и ще станешъ какъвто искашъ.

— Тъй ли? — подскочилъ отъ радостъ Заю-Баю. — Да не лъжешъ?

Въ това време запрѣскалъ дъждъ. Като спрѣлъ, на небето свѣтнала пѣстроцвѣтна джга. Хукналь Заю-Баю натамъ, дето се издигала джгата. Стигналь я и се спрѣлъ.

— Искамъ да стана лъвъ! — извикаль Заю-Баю и се проврѣлъ подъ джгата.

Излѣзълъ отъ другата страна. Тамъ имало едно кладенче. Водата му била бистра като огледало. Огледалъ се Заю-Баю да се види. Но щомъ надникналь, затрепераль като листъ. Отъ дъното на кладенчето го гледалъ единъ страшенъ лъвъ.

— Олеле, Боже! — извикаль Заю-Баю и хукналь да бѣга.

По едно време нѣкой го хваналь за опашката.

— Стой, бре Зайо-Байо!

Обърналь се Заю-Баю, гледа — джуджето.

— Защо бѣгашъ? — попитало го то.

— Видѣхъ страшенъ лъвъ.

— Та ти си тоя лъвъ, бре Зайо-Байо, нали се проврѣ подъ джгата! Защо се боишъ отъ себе си? Лъвъ стана, а пкъ душата ти заешка! Я се върни

въ гората, да видишъ какъ всички ще се изплашатъ отъ тебе!

Зарадвалъ се Заю-Баю и хукналь къмъ гората. Ето насреща му кума Лиса. Трепнало заешкото сърдце на Зая-Бая, но той си спомниль, че е лъвъ и извикаль:

— Ей, Лисано, ела тука!

Покорила се лисицата и дошла. Зарадвалъ се Заю-Баю, че се боятъ отъ него, и викналь:

— На колѣне! Гиди страшлива хитрушо!

И лисицата застанала на колѣне. Доближилъ се Заю-Баю. Изтеглиль ѝ ухото.

— Сега ти стига толкова! — рекълъ той. — Но чувай, отъ сега нататъкъ да не си посмѣла да ловишъ зайци, че на пухъ и прахъ ще те направя! Ха сега махай се отъ очитѣ ми!

Тръгналь Заю-Баю по-нататъкъ. Насреща му кумчо Вълчо. Замахналь съ лъвската си опашка Заю-Баю, цапналь вълка и той се преметналь като топка.

— Ахъ ти кръвожаднико! — извикаль Заю-Баю. — Отъ сега нататъкъ да не си посмѣлъ да гонишъ зайцитѣ! Зло те чака! Азъ вече заповѣдвамъ!

Разчуло се въ цѣлата гора за новия царь, страшния лъвъ. Събрали се всички горски жители да му искажатъ покорството си. Гледали го всички и му се чу-